

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2012. évi május hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

### **í t é l e t e t:**

A másodfokú bíróság a csalás büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 10.B.218/2009/76. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott cselekményeit  
1 *rb.* a Btk.318.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás büntettének,  
5 *rb.* a Btk.318.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás büntettének, melyből 1 *rb.* cselekmény folytatólagosan elkövetett,  
1 *rb.* a Btk.317.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő sikkasztás büntettének, és  
3 *rb.* a Btk.276.§-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének minősíti;
- a kiszabott halmazati büntetést 6 (hat) év börtönre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra súlyosbítja;
- a **kft**1. magánfél részére fizetendő kártérítés összege helyesen 6.950.200 (hatmillió-kilencszázötvenezer-kettőszáz) forint, míg az ezzel kapcsolatos le nem rótt illeték összege helyesen 417.000 (négy száz tizen hétezer) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosbításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a vádlott terhére bejelentett fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn; azzal, hogy a vagyon elleni bűncselekmények súlyosabb, üzletszerűen elkövetettkénti minősítésére tett indítványt.

Fellebbezésének írásbeli indokolásában a védő - a büntetőjogi felelősség vitatása mellett - **tanú1**, **tanú2** és **tanú3** tanúk ismételt kihallgatását, valamint a vádlott és a szóban forgó személyek között a 2012. évi április hó 19. és 20. napján rögzített beszélgetések értékelését kezdeményezte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- A 10. oldal 1. bekezdésében írtak szerint a **kft1**-t helyesen 6.950. *181* forint kár érte, mely nem térült meg.
- A „**kft2**. és az **zrt1**. között megkötött lízingszerződéshez kapcsolódó üzembe helyezési jegyzőkönyv kiállítására - szemben a 10. oldal 6. bekezdésében írtakkal - helyesen a 2008. évi március hó *26.* napján került sor (*02000-78/2009. számú nyomozati iratok I/291. oldal*).
- A tényállás II/1/b. pontjában megjelölt 01012BP0815953 számú lízingszerződéshez tartozó valótlan tartalmú számla a 2008. évi augusztus hó 13. napján, míg az üzembe helyezési jegyzőkönyv a 2008. évi augusztus hó 14. napján készült el. Az előbbi a **bt1** bocsátotta ki, míg az utóbbit a háromoldalú megállapodásban résztvevő felek - az **zrt1.**, a **kft3.** és a **bt1** képviselői - írták alá.

Azt nem lehetett megállapítani, hogy a szóban forgó okiratok felhasználása, az **zrt1.** részére történő átadása egymástól eltérő időpontban valósult volna meg.

- A 16. oldal 2. bekezdésében feltüntetett 1122384051 gyári számú DT 120 Nuvera típusú nyomtatót a **bt1** helyesen a 2007. évi június hó *29.* napján vásárolta meg (*0200-0183/2008. számú nyomozati iratok II/551. oldal*).

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az a vádlott védekezésével szembenálló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

-----

A bizonyítási eljárás lefolytatása a perrendi előírások szem előtt tartásával történt meg, igen széles körben, a szükségesnél némileg nagyobb terjedelemben. Az ügy legfontosabb ténybeli és jogi kérdéseiben ugyanis a nyomozó hatóság által összegyűjtött okiratok alapján állást lehetett foglalni, így mindenekelőtt abban, hogy a **bt1** képviseletében eljáró vádlott mikor és milyen tartalmú szerződéseket kötött meg. További bizonyítás felvételét mindössze e megállapodások vagyoni jogi következményeinek a tisztázása tette szükségessé, az a körülmény, hogy a nyomozás során elmaradt az egyes szerződésekhez kötődő pénzügyi teljesítések pontos feltérképezése.

Az elsőfokú bíróság a megállapodásokban részt vevő, vagy azokkal kapcsolatba hozható személyeket maradéktalanul kihallgatta, a **bt1** tulajdonában álló - bevételezett, illetve tárgyi eszközként nyilvántartott - ingóságok körét könyvszakértő bevonásával tárta fel. E mindenre kiterjedően foganatosított bizonyítás a már említett okiratok tartalmával egyező eredményt hozott: cáfolva a vádlott - helyenként ellentmondásos, a legális üzleti élettel egyébként is összeegyeztethetetlen - védekezését.

Messzemenően eleget tett az indokolási kötelezettségének is, miután a feltárt adatok bizonyító erejéről meggyőző okfejtéssel, érveinek logikus előadásával számot adott.

Sajátossága volt az ügynek, hogy a vádlott sorozatosan olyan műszaki berendezések értékesítésére vállalkozott, melyeknek a szerződés megkötésekor már nem, vagy egy esetben - a tényállás II/1/a. pontjában -, egyáltalán nem volt a tulajdonosa. A 2007. évi június hó 29. napján megvásárolt Xerox DC 5000 típusú (3121777290 gyári számú) digitális nyomdagépet és a Xerox DT-120 típusú (1122384051 gyári számú) digitális nyomtatót ugyanis a **bt1** - 54,48 millió forint ellenében - 2007. szeptember 17-én eladta a budapesti székhelyű **zrt2**-nek, oly módon, hogy azokat, háromoldalú lízingszerződés aláírása után, azonnal bérbe vette a lízingbevevőtől, a **kft4**-től.

E gépek azonosítását a fentebb említett - G12 S BC03057 jelzésű - lízingszerződéshez kapcsolódó biztosítási adatlap tette lehetővé (0200-0183/2008. bü. számú nyomozati iratok I/329. és I/343. oldal).

Ezt követően tehát a **bt1** a szóban forgó gépek tulajdonjogával nem rendelkezett; mint bérlő - a Ptk.425.§ (1) bekezdésében írtak szerint - kizárólagosan e dolgok rendeltetésszerű használatára lett volna jogosult.

Ennek ellenére a 22,8 millió forint forgalmi értékű Xerox Dt-120 típusú (1122384051 gyári számú) digitális nyomtatót a vádlott alig néhány héttel később már értékesítette a Szigetvári Takarékszövetkezet részére; oly módon, hogy a vételár első részletét a vevő 2007. szeptember 19-én, a másodikat 2007. október 11-én,

míg az utolsót 2007. november 9-én a **bt1** számlájára átutalta (0200-0183/2008. bü. számú nyomozati iratok II/505-513. oldal).

Ez a gép 2007 novemberétől kezdődően üzemelt a Szigetvári Takarékszövetkezet Pécs, Rákóczi Ferenc utca 46. szám alatti üzleti központjában, onnan semmilyen jogcímen nem került elszállításra (02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok I/63. oldal).

Hasonlóképpen nyomon követhető volt az is, hogy a későbbi - a tényállás I/2., II/1/b. és II/2. pontjaiban írt - lízingszerződésekben ugyanezek a műszaki berendezések kaptak helyet.

Legnyilvánvalóbban a 2008. évi július hó 22. napján megkötött A 01012 BP 0815953 számú háromoldalú megállapodás esetében (II/1/b. pont), amikor a **kft3.** és az **zrt1.** képviselői által ellenjegyzett okirat kifejezetten feltüntette a Bt1-től származó gépek gyári számát (02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok I/35. oldal). A másik két esetben a lízingszerződésekhez kapcsolódó számla nyújtott eligazítást. Mindkétszer azzal, hogy a **bt1** által a **zrt3.** felé kibocsátott 2008/01235 sorszámú (tényállás II/2. pont), illetve az **zrt4** részére eljuttatott 2008/01869 sorszámú (tényállás I/2. pont) számlákon a gyári számok is helyet kaptak (02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok II/629., illetve 0200-0183/2008. bü. számú iratok I/37. oldal).

Márpedig a fentebb említett okiratok egybevetése egyértelművé és vitathatatlaná tette, hogy a vádlott 2008. június 26-án, 2008. július 22-én, valamint 2008. július 30-án a Xerox DC 5000 típusú, 3121777290 gyári számú digitális nyomdagépet, továbbá a Xerox DT-120 típusú, 1122384051 gyári számú digitális nyomtatót „értékesítette”; sorrendben a Zrt5-nek, az **zrt1**-nek, majd az Zrt4-nek. Mindig ugyanazokat a műszaki berendezéseket tehát, melyek tekintetében - miután a szóban forgó gépeket 2007. szeptember 17-én a **zrt2**-nek eladta - tulajdonjoggal nem rendelkezett.

Némileg más volt a helyzet a tényállás II/1/a. pontjában írt cselekményt érintően. Itt ugyanis a 2008. évi március hó 26. napján kelt lízingszerződés tárgyát egy Xerox DT-120 típusú, 1122381228 gyári számú műszaki berendezés képezte (nyomozati iratok 02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok I/273-293. oldal). Olyan gép, amely a Xerox Magyarországi Kft. saját rendszerében, illetve a hollandiai logisztikai központ nyilvántartásában nem szerepelt (02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok II/973. oldal).

További sajátosságként az üzembe helyezési jegyzőkönyvek valótlan tartalmára szükséges utalni. Közös jellemzője volt ugyanis a vizsgált pénzügyi konstrukciónak, hogy a lízingbevevő cégek ténylegesen nem jutottak az eszközök birtokához, azok átadása, illetve átvétele valójában nem történt meg. Ezt egy alkalommal - a tényállás I/2. pontjához kapcsolódóan - a vádlott is elismerte, amikor a Kft1. sértett többszöri sürgetésére, 2008. december 16-án úgy nyilatkozott, hogy a kért (Xerox

5000 típusú 3121777290 gyári számú, illetve Xerox DT-120 típusú 1122483051 gyári számú) gépeket nem tudja leszállítani (0200-0183/2008. bü. számú nyomozati iratok I/77. oldal). A szállítói teljesítés elmaradásával összefüggésben ugyanilyen tartalmú előadást tett a **kft3.** képviselőjében eljáró **tanú3** (II/1/b pont), illetve a **kft6**-t képviselő S.P. is (II/2. pont).

Hasonló megállapítás tehető a pénzügyi teljesítések dokumentáltságát érintően: a tényállás e körben is kellően felderített. Döntően arra visszavezethetően, hogy a nyomozó hatóság mulasztását az elsőfokú bíróság a bankszámlakivonatok beszerzését célzó megkeresésekkel, illetve igazságügyi könyvszakértő bevonásával pótolta.

Már a nyomozás során ismertté vált, hogy a Kft2. a szerződéskötéskor esedékes első részletet, a teljes lízingdíj 10%-át kitevő 2.622.000 forintot átutalta a **bt1** Szigetvári Takarékszövetkezethoz vezetett 50800104-11025629 számú számlájára (02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok II/1055-1057. oldal). Ezt később, 2008. május 13. napjától kezdődően további pénzügyi megbízások követték, ezúttal a 2009. évi március hó 10. napjáig, mely időszak alatt a Kft2. összesen 5.589.705 forintot utalt át az **zrt1.** bankszámlájára (74. sorszámú irat).

Ugyanakkor - a tényállás II/1/a. pontjában írt lízingszerződéshez kapcsolódóan - az **zrt1.** is eleget tett a vállalt kötelezettségének: a 23.598.000 forint összegű pénzügyi teljesítése 2008. március 28-án került jóváírásra a **bt1** számláján (56. sorszám alatti könyvszakértői vélemény 9. oldala).

A **kft3.** - számlákkal igazoltan - 9.000.000 forintot utalt át az **zrt1.** bankszámlájára, míg ez utóbbi, egy követelés beszámítása után, 1.460.550 forintot bocsátott a **bt1** rendelkezésére. Mindezeket okirat támasztották alá (02000-78/2009. bü. számú nyomozati iratok I/157-159. oldal, illetve 55. sorszámú irat 1. és 2. melléklete).

A Zrt2. 19.699.888 forintos - **bt1** részére történő - teljesítését szintén több dokumentum erősítette meg. Mindenekelőtt a 2008. június 26-án kelt pénzügyi megállapodás, valamint az, hogy a szóban forgó összeg 2008. július 8-ai átutalása a könyvszakértői véleményben is helyet kapott (61. sorszámú irat, illetve 56. sorszám alatti szakvélemény 10. oldala).

Mindezek előre bocsátása után indokolt a tényállás II/2. pontjában írt, időrendben is a legkésőbbi - A 100543 azonosító számmal jelzett - lízingszerződés pénzügyi hátterével foglalkozni.

A szerződésben szereplő eszközök vételárát a felek 69.508.000 forintban határozták meg, melynek 90%-a a lízingbeadó céget terhelte. E fizetési kötelezettségének az **zrt4** 2008. november 28-án - a feljelentéshez csatolt banki kivonat szerint - a 62.557.920 forint átutalásával maradéktalanul eleget tett (0200-0183/2008. bü. számú nyomozati iratok I/43. oldal).

A fennmaradó 10%-ot, mint önrészt, a **kft1**-nek kellett megfizetnie, melyről - BL 375101 sorszám alatt - bevételi pénztárbizonylat készült. A számviteli előírásoknak mindenben megfelelően, oly módon, hogy a nyugta valamennyi részletében kitöltésre került: azt befizetőként **tanú1**, míg kiállítóként és utalványozóként a vádlott írta alá, illetve látta el a kézjeggyével. Végző soron azzal a tartalmi bejegyzéssel, hogy a „100543 számú szerződés induló díjaként” a **kft1** 6.950.181 forintot a **bt1** pénztárába befizetett (0200-0183/2008. bü. számú nyomozati iratok I/ 69. oldal).

Ezzel kapcsolatosan - miután a 2009. évi április hó 21. napján fogatosított kihallgatásakor a vádlott védekezésével szembesítették - **tanú1** a befizetés tényét a tanúvallomásában is megerősítette. Nem pusztán az általa előadottakkal, hanem úgy is, hogy a főkönyvi kárton 2008. november 29. napjára vonatkozó bejegyzéseit fénymásolatban a nyomozó hatóság rendelkezésére bocsátotta (0200-0183/2008. bü. számú nyomozati iratok II/699/A-699/D. jelzésű oldalak).

A pénzügyi teljesítésről szóló okiratok tartalmi hitelességét tehát - a vádlott előadásán kívül - egyetlen adat sem cáfolta.

E bizonyítékok fontossága az elsőfokú bíróság figyelmét sem kerülte el; a fentebb vizsgált részletekkel - így különösen a szerződésekben szereplő eszközök azonosságával, valamint a megtett vagyoni jogi intézkedésekkel - kimerítő alaposan foglalkozott. További bizonyítás felvétele teljességgel szükségtelen, ezért a másodfokú bíróság **tanú1**, **tanú2** és **tanú3** ismételt kihallgatására, illetve a velük folytatott beszélgetések felhasználására irányuló indítványt elutasította.

A tényállás helyesbítését, illetve kiegészítését mindössze a nyilvánvaló elírások pontosítása tette indokoltá, illetve az, hogy a tényállás II/1/b. pontját érintően elmaradt a közbizalom elleni bűncselekmény elkövetési magatartására vonatkozó adatok rögzítése. Mindez azonban az iratok tartalma alapján pótolható volt, így ezzel - a Be.352.§ (2) bekezdésében írtak szerint - a tényállás irányadóvá vált a másodfokú eljárásban is.

-----

E tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Elsőként annak megállapításával, hogy a rábízott - a **zrt2**. tulajdonát képező - Xerox DT 120 típusú (1122384051 gyári számú) digitális nyomtatót, miután a Szigetvári Takarékszövetkezetnek eladta, jogtalanul eltulajdonította.

Az ezt követően, a 2008. évi március hó 26. (II/1/a. pont), a 2008. évi június hó 26. (II/2. pont), a 2008. évi július hó 22. (II/1/b. pont) és a 2008. évi július hó 30. (I/2. pont) napjain megkötött háromoldalú megállapodásokban a **bt1** mindig szállítóként jelent meg, olyan gazdasági társaságként, mely a szerződésben megjelölt eszközök tekintetében tulajdonosi jogosultsággal rendelkezett. Minden esetben ez képezte a

pénzügyi konstrukció alapját; végső soron az a körülmény, hogy az ügylet finanszírozására hajlandóságot mutató pénzintézet - a megállapított vételár ellenében - a tulajdonjog érvényes átruházását remélte. Ennek megfelelően a vételár kifizetését a szállító teljesítéséhez, a szerződésben megjelölt eszközök átadásához kötötte, így ahhoz, hogy arról - együttesen aláírt jegyzőkönyv formájában - hiteles igazolást kapjon.

Ennek megfelelően az ügyletben résztvevő cégek vagyoni jogi intézkedései azon a téves feltevésen alapultak, hogy előbb a lízingbe adó, majd tőle - a megállapodásban rögzített részleték kifizetése után - a lízingbe vevő tulajdonjogot szerezhetsen. E nélkül (a valóság ismeretében) nyilvánvalóan nem bocsátkoztak volna szerződéses kapcsolatba, különösen úgy, hogy ezzel egyidejűleg a **bt1** részére történő pénzügyi teljesítésekről is rendelkeztek. Olyan kifizetésekről, melyek a vagyonukban kárként, értékcsökkenésként jelentkeztek.

A cselekmények minősítése azonban csak részben felel meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az elkövetés és az elbírálás időpontja között a Büntető Törvénykönyv rendelkezései több alkalommal is módosultak. A 2010. évi LVI. törvény - a 2010. évi július hó 23. napjával kezdődő hatállyal - megváltoztatta a büntetés kiszabására vonatkozó elveket, olyképpen, hogy a szabadságvesztés kiszabásakor újra a büntetési tétel ún. középmértékét tette irányadóvá. Mindez nyilvánvalóan szigorúbb, mint a korábbi szabályozás, ezért a jelen ügyben - figyelemmel a Btk.2.§-ában megfogalmazottakra - az elkövetés idején hatályos előírásokat kellett alkalmazni.

Mindenekelőtt téves álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság, amikor a vagyon elleni bűncselekmények tekintetében - a Be.2.§ (2) bekezdésében írt törvényes vád értelmezésével összefüggésben - eljárásjogi akadályát látta az üzletszerűség vizsgálatának.

A bíróság nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény minősítésére vonatkozó indítványához; mindössze a vád kimerítésére, illetve annak szem előtt tartására köteles, hogy a vádon túl nem terjeszkedhet (Be.2.§ (4) bekezdés). A Baranya Megyei Főügyészség M.I.B.8/2009/4-I. és M.I.B.1925/2009/14-I. számú vádirataiban a vád tárgyává tett cselekmények leírása pontosan megtörtént, a vádló félreérthetetlenül és jól körülhatároltan megjelölte azt, hogy a vádlott milyen - szerződéskötésekben testet öltő - magatartása miatt kezdeményezi a bírósági eljárás lefolytatását.

Ezen ténybeli alapokról kiindulva kell a bíróságnak - határozatának egy másik, szerkezetileg is jól elkülöníthető részében (Be.258.§ (3) bekezdés e) pont) - a cselekményt minősítenie; végső soron úgy, hogy a megállapított történeti tényeket, elvont logikai úton, megfelelteti a Büntető Törvénykönyv valamely Különös részi rendelkezésének. Ez utóbbi vonatkozásában azonban a vádhoz kötöttség elvének az alkalmazása már fel sem merülhet.

A Btk.137.§ 9. pontja értelmében üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. A Legfelsőbb Bíróság 39/2007. számú Büntető kollégiumi véleményének II/B. pontja szerint a sikkasztás és a csalás hasonló jellegű bűncselekménynek tekinthető.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott 2007. szeptember 19-én, 2008. március 26-án, 2008. június 26-án, valamint 2008. július 22-én és 30-án követett el olyan bűncselekményeket, melyekből jogosulatlanul összesen 154.278.244 forint bevételre tett szert. Mindebből az ismétlődő és rendszeres haszonszerzésre irányuló akarat-elhatározása egyértelműen tettenérhető volt.

A Btk.276.§-ban megfogalmazott közbizalom elleni bűncselekmény elkövetési magatartása a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokirat felhasználása. Ugyanazon jogviszonyon belül a folytatólágosság megállapítására - a Btk.12.§ (2) bekezdésében írtak szerint - a rövid időközökben ismétlődő, többszöri elkövetés nyújthatott volna lehetőséget, ennek azonban nem voltak meg a ténybeli alapjai. Nem zárható ugyanis ki, hogy a megtévesztett pénzügyi intézmények vagyoni jogi intézkedését kiváltó valótlan tartalmú lízingszerződések, átadás-átvételi jegyzőkönyvek és számlák átadása (felhasználása) - egy-egy szerződéses kapcsolaton belül -egyszerre történt meg.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlott cselekményeit 1 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdésében meghatározott és - a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel - a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás bűntettének (I/2. pont); 5 rb. a Btk.318.§ (1) bekezdésében meghatározott és - figyelemmel a (2) bekezdés c) pontjára - a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás bűntettének (II/2., II/1/a., II/1/b. és II/2. pont), melyből egy rendbeli cselekmény a Btk.12.§ (2) bekezdése értelmében folytatólágosan elkövetett (II/1/a-II/1/b. pont - **zrt1.** sérelmére); 1 rb. a Btk.317.§ (1) bekezdésében meghatározott és - a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel - a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő sikkasztás bűntettének (I/1. pont), valamint 3 rb. a Btk.276.§-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének (II/1/a., II/1/b. és II/2. pont) minősítette.

Ekként az üzletszerűség megállapítását célzó ügyészi indítvány megalapozottnak bizonyult.

-----

A vádlottal szemben - a Btk.12.§ (1) bekezdése, valamint a Btk.85.§ (1)-(3) bekezdései alapján - öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

A bűncselekmények minősítésének a megváltozása a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők ismételt áttekintését is szükségessé tette.



Súlyosító körülmény a kettőt meghaladó bűnhalmazat, az egyik vagyon elleni bűncselekmény folytatólagos elkövetése, valamint - kisebb súllyal - az, hogy a vádlott volt már büntetve: visszaesőnek nem tekinthető bűnismétlő. Ugyanakkor e körből mellőzni kellett az elszenvedett kár összegére, illetve az arra történő utalást, hogy a vádlott a sértett gazdasági társaságok vezetőinek a bizalmával súlyosan visszaélt. Az előbbi a büntetési tétel meghatározásában nyert értékelést, míg ez utóbbi a csalás elkövetési magatartásának lényegi eleme, így súlyosító körülményként való figyelembe vétele, önálló értékelése nem indokolt.

Ezzel szemben a három és fél esztendő is meghaladó időmúlás, illetve a kár részbeni megtérülése a vádlott javára volt értékelhető.

A **bt1** képviselőjében eljáró vádlott magatartását az üzleti tisztesség legelemibb normáinak a semmibe vétele jellemezte, amikor ugyanazokat a műszaki berendezéseket - tulajdonosi jogosultság nélkül - többször is értékesítette. Vele szemben, a Btk.37.§-ában megfogalmazott célok eléréséhez, a büntetési tétel alsó határát némileg meghaladó szabadságvesztés szükséges, ezért a másodfokú bíróság a börtönbüntetés tartamát - a közügyektől eltiltással egyidejűleg - hat évre súlyosbította.

Következésképpen az ügyészi fellebbezés megalapozott volt, míg az enyhítésre irányuló jogorvoslati kérelem teljesítése szóba sem kerülhetett.

A kiállított bevételi pénztárbizonylat szerint a **kft1**-t ténylegesen 6.950.181 forint kár érte, melyet a vádlott - a Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján - köteles megtéríteni. Pontosabban annak száz forintra kerekített összegét, azaz 6.950.200 forintot, melyhez kapcsolódóan a le nem rótt illeték - az 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti - összege helyesen 417.000 forint.

A másodfokú bíróság tehát az elsőfokú bíróság ítéletét e körben - a bűncselekmények minősítésére, a büntetőjogi jogkövetkezményekre és a **kft1**. részére fizetendő polgári jogi igényre vonatkozó részében - a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

P é c s, 2012. május 4.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 10.B.218/2009/76. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.75/2012/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2012. évi május hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Krémer László s.k.  
a tanács elnöke